

Gedichten: In onzekere en zekere tijden

Gedicht 1: twijfel

Donkere dagen, diepere dalen

Ik denk alleen maar aan falen

Stel mezelf steeds de vraag: ga ik het wel halen?

Ik moet echt stoppen met om alles malen

Rare gedachtes komen met vlagen

Alles blijft altijd maar aan me knagen

In mijn hoofd allerlei vragen

Maar toch steeds de hoop, het gaat vast over de komende dagen

Wat ik me het meest afvraag is, wie ik ben

Best een schande dat ik mezelf niet eens ken

Bij confrontaties en problemen steeds dezelfde gedachte: Ren!

In mijn hoofd is het echt niet altijd zen.

Ik gooi mezelf steeds in het diepe

Ben ik arrogant als ik zeg dat ik goed kan keepen?

Waarom zit ik bij een tegenslag eigenlijk te piepen?

Waarom luisterde ik nooit als mensen mij riepen?

Was het omdat ik dacht dat ik niet belangrijk was?

Was het omdat ik anders las?

Was het omdat ik mezelf zag als kneusje van de klas?

Was het omdat ik mij zag als een ander ras?

Waarom boeit me het zo, wat anderen van me vinden?

Is dat de reden dat ik me eigenlijk niet aan iemand durf te binden?

Is die twijfel de reden dat ik mij soms zo laat opwinden?

Durf ik nu wel te zeggen, dit ben ik?

Of heb ik nog steeds van mezelf een verkeerde blik?

Geef ik echt om anderen geen kick?

Waarom krijg ik later pas de schrik?

Ben ik echt een autist?

Klopt het echt dat ik me zo vaak in mezelf heb vergist?

Zou het beter zijn als ik mijn verleden had gewist?

Heb ik mensen met mijn teksten echt geraakt?

Is mijn leven nu echt geslaagd?

Is die twijfel de reden dat ik kan zeggen: "Ik ben verslaafd"?

Was mijn zelfvertrouwen echt zo verlaagd?

Zijn mijn deprimerende gedachtes nu echt vervaagd?

Ze zeggen je bent wat je eet, waarom eet ik dan sommige dagen niks?

In de stad zeggen mijn vrienden "fiks"

Maar heb ik wel dezelfde kracht als Asterix?

Is die twijfel de reden dat ik me soms nog meer liet gebruiken dan Koopmans pannenkoekenmix?

Waarom heb ik moeite met mezelf als ik mijn gevoelens uit?

Is dit een moment dat ik weer op mijn oude ik stuit?

Alles wat ik doe is toch maar flut?

Ik ben toch alleen maar een nietsnut?

Ach is het leven nou echt zo kut?

Zijn dit uitspraken van een cliché hbo-student?

Of ben ik vroeger gewoon te veel verwend?

Ben ik het studieleven nog niet gewend?

Schaam ik me nog steeds dat niemand de echte Paul kent?

Vindt iemand anders ook dat ik een beetje overdrijf?

Fuck met die twijfel verdient mijn leven toch niet eens vijf?

Zet ik mezelf met al die twijfels buiten kijf?

Of is die twijfel de reden dat ik mijn gevoelens uit, wanneer ik schrijf?

Gedicht 2: antwoord op de twijfel

Ik ben nu een man van staal
Die zich afvraagt waarom die jongen daar zich zo naar beneden haalt
Ik kan er nu mee omgaan als ik faal
Want ik weet zeker dat ik het haal
Als ik val moet ik op gaan staan
Ik laat mijn oude gedachten nu gaan
Ik vind sowieso een goede baan
Ik kan zelfs mezelf uitstaan
Ik ben namelijk iemand die van zichzelf houd
Ik ben iemand die op zichzelf bouwt
Ik ben iemand die zichzelf vertrouwt
Mijn leven is nu echt geslaagd
Ik blijf wel verlaafd
Maar gelukkig is mijn zelfvertrouwen niet verlaagd
Ik ben nu voller van mezelf
Soms voller dan volle melk
Ik weet niet meer wie die jongen is die zich daar zo verwelkt
Dat zielige jongetje is verleden tijd
Ik word nu niet meer misleid
Ik ben nu eenmaal gewoon een schoonheid
Pas op maar dat ik je niet verleid
Ik heb lang zitten wachten
Nu heb ik eindelijk de gewilde krachten
Waar ik jarenlang naar smachtte
Weg met de twijfel
Die twijfel zit ergens vast bij de Eiffel
Ik weet wie ik ben
Schijt aan dat jij mij niet kent
Ik kan je verzekeren ik ben gewoon een normale vent